15/02/2019

“Γέροντας Ευμένιος ο γελαστός άγιος”

/ Γνώμες

Ο Γέροντας Ευμένιος ο Σαριδάκης ήταν ο κατ’εξοχήν γελαστός σύγχρονος άγιος της εποχής.

Ο μεγάλος αυτός σύγχρονος δάσκαλος της ορθόδοξης αγιότητας ήταν Κρητικός και ζούσε στο Νοσοκομείο Λοιμωδών στην Αγία Βαρβάρα Αττικής, όπου λειτουργούσε και συμπαραστεκόταν στους λεπρούς και τους άλλους ασθενείς, στους επισκέπτες και τους συγγενείς των ασθενών, αλλά και σε πλήθος ανθρώπων που τον είχαν γνωρίσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και τον επισκέπτονταν για πνευματική ωφέλεια. Μάλιστα, είχε εισαχθεί αρχικά στο νοσοκομείο λεπρός, θεραπεύτηκε με φαρμακευτική αγωγή και μετά δεν έφυγε, αλλά, συγκλονισμένος από τον ψυχικό και σωματικό πόνο που αντίκρισε, αποφάσισε να αφιερώσει την υπόλοιπη ζωή του στην υπηρεσία των ανθρώπων που ζούσαν εκεί (εγώ θα έφευγα τρέχοντας με 1000, δυστυχώς – γι’ αυτό εγώ είμαι αμαρτωλός, ενώ ο π. Ευμένιος είναι άγιος). Είχε μάλιστα ως δικό του Γέροντα (=πνευματικό δάσκαλο) ένα λεπρό και τυφλό άγιο, τον άγιο Νικηφόρο. Ήταν τελείως άφραγκος και η απόλυτη παιδική ψυχή!

Ο άγιος αυτός Γέροντας λοιπόν είχε χαρακτηριστικό του το τρανταχτό γέλιο! Έτσι φανερώνεται και η διάκριση ανάμεσα στο αληθινό γέλιο, που δεν πειράζει την αθώα ψυχή, και στο «άτακτο γέλιο» που είναι ξέσπασμα πάθους, το οποίο απορρίπτουν οι άγιοι Πατέρες. Στο βιβλίο του π. Σίμωνος Μοναχού π. Ευμένιος – Ο κρυφός άγιος της εποχής μας, σελ. 137-146 αναφέρεται σχετικά:

«Ο παππούλης μας γελούσε, γελούσε πολύ. Γελούσε με εμάς τους ανθρώπους και μας μετέδιδε τη χαρά του. Γελούσε με τους αγίους, με την Κυρία Θεοτόκο, με τους αγγέλους και μας μετέδιδε πάλι τη χαρά των αγίων, της Κυρίας Θεοτόκου, των αγγέλων, γι' αυτό, όταν πηγαίναμε εκεί, μπορεί να ήμαστε στενοχωρημένοι και κουρασμένοι ψυχικά ή σωματικά, αλλά φεύγαμε... πετώντας.

Ο π. Ευμένιος γελούσε πολλές φορές και κατά τη διάρκεια των ακολουθιών, μπορεί την ώρα που διάβαζε το ιερό ευαγγέλιο ή όταν εθυμίαζε την Κυρία Θεοτόκο στην «Τιμιωτέρα» [σημαντικό τροπάριο για την Παναγία, που ψάλλεται σε ειδικό σημείο της καθημερινής πρωινής ακολουθίας (όρθρου)] ή την ώρα των παρακλήσεων [παράκληση ή «παρακλητικός κανόνας» = μουσικό + ποιητικό έργο, που αποτελεί προσευχή προς την Παναγία ή προς έναν άγιο .

«Ήταν πολύ χαριτωμένος και είχε το χάρισμα των δακρύων, της χαρμολύπης. Ενώ κάναμε ακολουθίες, πολλές φορές, ο Γέροντας ήταν μέσα στο Ιερό και προσευχόταν με το κομποσχοίνι και παρακολουθούσε και όσα διαβάζαμε. Εμείς απ' έξω τον ακούγαμε που έκλαιγε. Και όταν έφτανε στο τέλος η ακολουθία, έβγαινε έξω από το Ιερό και έβλεπες τα μάτια του ή βουρκωμένα ή να τρέχουν δάκρυα. Και να χαμογελάει. Το συνηθισμένο χαρακτηριστικό του χαμόγελο. Εβίωνε την χαρμολύπη. Όπως το αντιλήφθηκα εγώ, τα δάκρυα της μετάνοιας, της κατάνυξης, ήταν που δημιουργούσαν αυτή την ανέκφραστη, την ανεκλάλητη χαρά. Τα ζούσε παράλληλα και τα δύο ο Γέροντας. Ήταν κάτι μοναδικό, που δεν το έχω ζήσει σε άλλους Γέροντες. Να γελάει τόσο πολύ και την ίδια στιγμή, παράλληλα, να κλαίει».

«Όποιος τον πλησίαζε, έβλεπε έναν ιερέα, έναν καλόγερο, με έντονη χαρά στο πρόσωπό του. Αυτή η χαρά, πολλές φορές, εκφραζόταν με πολλά γέλια, που αναμιγνύονταν με τα λόγια του ή ξεχύνονταν από τις άκρες των κλειστών χειλιών του, όταν έμενε σιωπηλός. Το καταλάβαινες ότι ήταν γέλια ενός χαριτωμένου ανθρώπου [δηλ. ανθρώπου με θεία χάρη], μιας καρδιάς ξέχειλης από αληθινή, θεία γαλήνη και χαρά, που χυνόταν έξω και δρόσιζε, ξενίζοντας [=παραξενεύοντας] τους άλλους.

Ήταν εμφανές ότι ο π. Ευμένιος προσπαθούσε να συγκρατηθή από ταπείνωσι, να μη φανή αυτή η αγία ιδιαιτερότητα, μα δεν το κατάφερνε πάντοτε.

Όποτε τον επισκεπτόμουν έπαιρνα αυτό το δώρο, τη χαρά δηλαδή και τα «αλλιώτικα» γέλια του, που κυλούσαν ώς την δική μου καρδιά. Όταν φορούσε την ιερατική του στολή και έβγαινε στην Ωραία Πύλη για το «Ειρήνη πάσι» ή θυμίαζε

την Παναγία μας στο τέμπλο, το πρόσωπό του, συγκρινόμενα με τα απαστράπτοντα άμφια, έλαμπε περισσότερο. Ιδιαίτερα μπροστά στην Θεοτόκο, στην Τιμιωτέρα ή στους Χαιρετισμούς, την χαιρετούσε πραγματικά πλημμυρισμένος χαρά και γελούσε μόνος αυτός, σαν να του είπε η Θεοτόκος μιαν ευχάριστη είδηση. […]»

«Το πρόσωπό του, φωτεινό, χαρούμενο και γελαστό. Κάποτε τον ερώτησε η σύζυγός μου Μαρία: «Γέροντα, πώς το καταφέρνετε αυτό;». Και η απάντηση δόθηκε αμέσως: Αυτά, ευλογημένη, είναι τα θεϊκά γέλια».

Υπήρχαν στιγμές, που ερχόταν σε κατάνυξη μεγάλη και τον άκουγα να κλαίει, είχε και φορές που τον άκουγα να γελά. Μια φορά, με κάποιον, κάναμε ο ένας στον άλλο ένα πείραγμα, κάναμε ένα λογοπαίγνιο, αλλά τόσο χαμηλόφωνα, που μόνον οι δυο μας το ακούγαμε. Το αποτέλεσμα ήταν ν’ ακούσουμε ένα ακατάσχετο γέλιο του Γέροντα μέσα στο Ιερό, γι’ αυτό που εμείς κάναμε απ’ έξω μυστικά. Και διορθώματα επίσης των λαθών τα έκανε από το Ιερό.

Όταν έβγαινε έξω, έβλεπες έναν άνθρωπο αλλοιωμένο να βγαίνη από την πόρτα του Ιερού, να είναι βρεγμένα τα μάγουλά του, τα γένια του, να είναι μυσταγωγημένος. Νόμιζες ότι κατέβαινε ένας άνθρωπος από πάνω, αυτό αισθανόσουν. Ήταν τόσο συγκλονιστική η στιγμή, που έλεγες: «Τώρα, πώς θα βγη ο Γέροντας από κει μέσα;». Τις περισσότερες φορές έβγαινε πάρα πολύ κατανενυγμένος και δακρύβρεκτος. Ήταν πάρα πολύ ωραίο περιβάλλον, δηλαδή, και αυτό εντός του ναού, και αυτό που ακολουθούσε αργότερα, με την τράπεζα. Τις περισσότερες φορές ήταν κλίμα χαράς».

Πηγή: http://o-nekros.blogspot.com/2011/01/blog-post_09.html